

նաց ու սիրագորով թելադրութեանց հետ՝ դրաւ պատանեկին առջեւ տխուր մահուան արհաւիրքը. կը յորդորէր խնայել զթալ այն կեանքին որ իրաւամբ այնչափ սիրելի էր և պատուական ամենուն: Բայց Յիսուսի քաղցր ու զմայլական հրաւիրանաց դիւրաւուր և դիւրանօաց սիրտը՝ անխռով, անսասան, անտեղիտալի մնաց առ ամենայն երկրաւոր ձայն և հրապուրանք:

Մահը՝ անդարձ հետևանք մը պիտի ըլլար այդպիսի աստուածախրախոյս արիութեան:

Այդ էր իր անգութ և անգորով թշնամեաց սրտին փափաքը: Երանելի պատանեակն և իր կեանքն՝ ալ իրենց ձեռքն էր, մէկէն, ինչպէս կ'աւանդէ վկայագիրն, « առեալ ի մէջ իւրեանց՝ նեղէին զնա և կռփահարէին և զգլուխն ծեծէին. թքանէին յերեսն և ապտակէին, և նա էր ի մէջ նոցա՝ որպէս դառն ի մէջ գայլոց »:

Երբ դենպետին առջեւ տարին զնա, դատաւորէն աւելի ողբքանօք խօսեցաւ, խրատեց յորդորեց, պարզեցներ ու մեծութիւն խոստացաւ. և տեսնելով թէ անոնցմէ ամենէն աւելի զօրաւոր կ'ազդէր ի նա սէրն քրիստոսանուէր, փոխեց լեզուն. տանջանաց ու մահուան խիստ և անողոք սպառնալիքն ու վտանգը յիշեցուց. և պատանին չիվախցաւ, չիլքաւ կամ շտարակուսեցաւ. այլ « զուարթ և պայծառ դիմօք, անահ և աներկիւղ արար պատասխանի իւրաքանչիւր հարցուածոց նորա »:

Մանչեց բարկութեամբ դենպետն. ապտակի ուժգին հարուածով մը կարծեց ահաբեկել զպատանին. ուր նա՝ Հոգւով սրբով զօրացած՝ ճշմարիտ աշակերտ Քրիստոսի, միւս ծնօտն ալ դարձուց: Հասկըցաւ դենպետն թէ զուր ջանք էր կարծելն